

Teresa Kaczorowska

Z czasu pandemii

Pandemia

świat zamarł w bezruchu
przerażenie glob obezwładnia
wymarłe miasta i wioski martwożą krzyczą

Samotną ulicą idzie kloszard
bogato choć już siwo owłosiony
ciepło po narciarsku odziany
i pogwizdując zagląda w kosze
z jednych śmieci wyjął chleba kromkę
pojadł
z drugich pustą piersiówkę
wypił krople ostatnie
i powędrował dalej wesoło
zapewne nie wiedząc o wirusie w koronie

A pysznemu człowiekowi trudno uwierzyć
że nie ON jest panem tego świata
oniemiał wobec sił wyższych
zaciska pięści z bezsilności
zamknięty w klatce
tyle, że nie złotej
nie dając rady maleńkiemu
mikrowi w koronie
który świat sparaliżował

W świątyniach znowu zabrzmiała modlitwa
„Święty Boże, Święty Mocny, Święty a Nieśmiertelny”
od wieków w Rzeczypospolitej śpiewana
podczas zaraz wojen i klęsk żywiołowych
wyprasza ratunek od powietrza, głodu, ognia i wojny
i od nagłej niespodziewanej śmierci
Łącząca ciało z duchem

Trwa Post Wielki

czy człowiek nabędzie pokory?
czy zdoła pojąć, że każdy jest równy
w wielkim śmierci tańcu...
Czy uruchomi rozum
i wróci do Prawdy?
Czy mamy szansę
przeżyć prawdziwe Zmartwychwstanie?

Czas epidemii niesie jednak dobro
solidarności
pomocy ofiarnej

miłości

I wierzę, że gdy nastanie nad pandemią zwycięstwo
to ujrzymy rozumu wielkie ozdrowienie
i wspólne radosne święto Zmartwychwstania.

Marzec /druga połowa/ 2020